

P. CERNA

POEZII

BUCUREȘTI

„MINERVA”, — Institut de Arte
Grafice și Editură. — Bulevardul
Academiei 3. — Edgar-Quinet, 4.

1910

1311

EDITURA INSTITUTULUI DE ARTE GRAFICE «MINERVA»,
B-DUL ACADEMIEI 3. — STR. EDGAR QUINET 4.

Reproducerea oprită.

I S U S

*Ai fost un om ș'ai pătimit ca dânsul...
Un Dumnezeu — cum te credeau părinții —
Plutește 'n veci de-asupra suferinții :
El nu ne poate înțelege plânsul.*

*Pe Dumnezeu, de l-am vedeà în cuie,
Cu pieptul plin de lănci, cu chipul supt,
Am spune că-i un joc, dar jertfă nu e :
El din ființa lui nimic n'a rupt.*

*Dar Tu ai sângerat pe negre căi,
Supt unilinți ce nu le știe cerul;
Tu ai gemut, când te pătrunse fierul,
De-au tremurat și ucigașii tăi.*

*Și ochii tăi cei blânzi se innoptară,
Și gura ta s'a 'nvinețit de chin,
Și duhul tău, ce nu putea să moară,
A smuls din trup suspin după suspin...*

*Un om, un om, prin patimile tale!
Și totuși cât de sus, lumina mea,
Te-a înălțat răbdarea sfântă-a ta!
De mila ta, la glasul tău de jale,*

*Să se deștepte morți de mii de vremi
Șadâncul lumii să se înfioare,
Iar Tu — să ai privirea iertătoare,
Un om să fii — și tot să nu blestemi!..*

*Cum au putut să stee laolaltă
Atâta chin și atâta bunătate?
Se rătăcește mintea și nu poate
Să te urmeze 'n lumea ta înaltă...*

* * *

*Al nostru ești: al celor slabi și goi —
Pământ ți-e trupul și 'n pământ s'ascunde,
Dar umbra ta rămase printre noi
Și inima-mi te simte orișunde:*

*De sufletul ce-a întâlnit mizerii
Și cu obolul său le-a vindecat,
Te-apropii lin, prin negura tăcerii,
Și strângi în taînă mâna care-a dat;*

*Apostolului răsplătit cu ură,
Tu-i spui: Mergi, nu ești singur în durere!
Și gura ți-o 'nfrățești cu sfânta gură
Ce-a semănat nădejdi și mângâiere;*

*De cel ce geme, neputând să moară,
Apropii cupa liniştii de veci,
Mereu sporeşte-a inimii comoară
Şi drum de zâmbet laşi pe unde treci...*

*Al nostru eşti! Ce ochiu văzû vr'odată
Că te-ai suit la cer, purtat de nori?
Ce gând nebun svârli această pată,
Pe cel mai mare dintre visători?*

*Putut-a oare sufletu-ţi să fugă
La cei senini şi fericiţi din cer,
Când jos, prin murmure de chin·şi rugă,
Atâtea braţe tremură şi-l cer?*

*Nu, nu! Ale Golgotei reci piroane
Nu te-au lipit atât de strâns pe lemn,
Cât te-a legat de-acest pământ nedemn
Nemărginirea rănilor umane.*

*Atâta timp, cât lutul n'o să crească °
Copii asemeni chipului tău sfânt ;
Atâta timp, cât liniștea cerească
Nu se coboară 'n inimi pe pământ ;*

*Cât timp nu vezi aieve tot ce seameni °
Și ochii toți de plâns n'or fi deșerți, —
Atât de mult Tu, cel născut din oameni,
Va trebui să mângâi și să ierți ;*

*Atât de mult vei auzi jelire
Și rana ta va sângerà mereu —
Îmblânzitor de oameni prin iubire,
Tu ți-ai ales destinul cel mai greu !*

*...Dar, când vei smulge 'ntreaga omenire
Din somnul lung al greului răbdat,
Când nu va fi nici chin, nici rătăcire,
Atunce Tu zâmbi-vei împăcat ;*

*Atuncea numai îngerul hodinii
Va cobori subt ochiu-ți înțelept:
Îți va culege de pe frunte spinii
Și-ți va închide rănilile din piept.*

-

DIN DEPĂRTARE

*Nu ți-am vorbit vr'odată, și pe ferești deschise
Nu ți-am trimis buchete, stăpâna mea din vise,
Ci numai de departe te-am urmărit adese,
Iluminat de gânduri nespuse, ne'nțelese...
Înfioratu-mi suflet nu s'a'ntrebat vr'odată,
Făptura ta de zee pe cine îl îmbată; —
Ce frunte se `nnorează, gândind că steaua lină
Împarte și la alții bogata ei lumină?...*

*Nimic nu știu de tine, senina mea iubire —
Dar ochii mei, în cale-ți, culeg numai uimire ;
Cărarea mea pustie se umple de lumină,
Încât mă'mpac cu vieața-mi și uit că mi-ești străină... —
Ce vrea și unde merge un fulger? Cui ce-i pasă..!
Destul că face noaptea, o clipă, mai frumoasă.*

*Dar une-ori, când luna e prea strălucitoare,
Din adâncimea serii vin vrăji turburătoare —
Aș vrea să cânt, să cuget, dar nu mă'ndemn..., nu pot..
O rază de m'atinge, eu mă cutremur tot,
Ș'atât mă simt de singur, că mă'nfior, de teamă,
Și ochii mei, din umbră, lumina ta o chiamă..
Atunci, m'abat pe drumuri de sufletul tău pline,
Și sufletul meu prinde din nou să se'nsenine,
De cum te-arăși privirii setoase, de departe,
Strălucitoare, pură, ca mugurii de Marte...*

*Dar azi, îmi ești departe. — Te fură alte zări
În țara primăverii ș'a vécinicii visări.
N'ai fost a mea, dar tremur, de par'că te-am pierdut.
Ș'înmărmuresc cu ochii în întunec, mut...*

Știu bine că ești dusă, dar te aștept mereu,
Și clipele-așteptării curg tot mai trist, mai greu,
Căci nu mai licărește îndepărtatul geam
Și nu-mi mai ieși în cale — și doar atât ceream...
Vei reveni vr'odată? — Mai bine așa fi vrut
Să'nchid adânc în mine un dor necunoscut;
Dar a crescut atâta, de când cu plâns s'adapă,
Că'n sufletul meu singur n'a mai putut să'ncapă ...
Tu arde-aceste rânduri și cată, visătoare,
Cum izbucnește para din ele — și cum moare...
E flacăra ce'n taină ființa-mi pustiește,
Dar în vrăjitu-mi suflet nu moare, ci tot crește...

O creangă, pe cărare, s'apleacă somnoroasă;
Izvoarele stau mute, iar Noaptea — o crăiasă —
Pășește aiurită, ca visurile mele,
Mișcând, la pasul vremii, hlamida ei de stele.

Eu trec, gândind la tine, la țara 'n veci senină,
Iar ochii mei, în lacrimi, de câte-o stea s'anină...,
Și iată!... steaua cade spre țarmurile-acele,
De par'că se'nfrățește cu dorurile mele..
Ea-ți duce o solie de plâns și de noroc:
Tot sufletu-mi se pierde pe urma ei de foc...

E C O U R I

*Când, după zile lungi de jale
Ce-au mângâiat un trist amor,
Vă întâlniți pe-aceeași cale,
Înlănțuiți de-același dor,*

*Grădinile în niii de fețe
În cinstea voastră înfloresc,
În crâng v'adaslă cântărețe,
Ce numai pentru voi doinesc ;*

*De desnădejdi de mai 'nainte
Acuma să zâmbiți vă vine
Șun gând vă luminează 'n minte .
Că viața-i cel mai mare bine.*

*Pe toate pune stăpânire
A voastră inimă măiastră ...
Nu, nu ! Atâta fericire
Nu poate fi numai a voastră !*

*Se pare că, nerăbdătoare,
Viețile din viitor
Aud a voastră sărutare
Din noaptea neființei lor.*

*Și, dacă nebunii divine
Vă smulg în ceruri, tremurând,
E că un neam întreg ce vine
Se bucură cu voi în rând ;*

*Și, dacă 'n ora fermecată
Asemeni zeilor păreți,
E că trăiești, ca 'n vis, deodată
Atâtea mii și mii de vieți ...*

PLÂNSUL LUI ADAM

---

*Arcași îndemânateci, semeți, cu pași de lei,
Doi fulgeri smulși din noapte-mi erau copiii mei;
Și par'că-i văd ș'acuma în faptul dimineții,
C'un strigăt de izbândă, dând zbor nebun săgeții,
Și cum se pierd cu turma în zarea purpurie,
Făcând din largul lumii imensă 'mpărăție...,
Sau cum se 'ntorc agale, zâmbind și mână 'n mână,
Buni, fericiți ca mine, pe când eram țărână...
Iar Eva lăcrămă.*

*Dar nu-i iertat se vede norocul ce-am avut —
Cuibau dureri ascunse în cel dintâi născut ;
Iar jertfa lui, Prea-Bune, n'ai vrut să o primești,
Vrând rătăcirea noastră mai greu s'o pedepsești...
Un gând veni de-aiurea — ucigătorul gând —
Și 'n Cain, bunul Cain, pătrunse 'ntunecat.
... S'a năruit cu blèstem altarul fumegând
Și s'a târit o pânză de fum, în lung și 'n lat,
Ca o imensă-aripă de vultur săgetat...
Iar de atuncea, fumul crescù mereu, ș'a pus
Zid negru între mine și slava ta de sus —
Azi, gândurile mele cu greu pot să le-adun,
Să le trimet la tine, Părinte vecinic bun ;
Căci se întoarnă pururi, sbătute, risipite,
Ca fumul fără pace al jertfei neprimite...*

*Și cum aș vrea și astăzi, ca 'n vremile senine,
Pe aripele rugii să mă ridic la tine :*

Să 'nving robia humii !..

*Nu mi-ai dat Tu lumina și farmecele lumii ?
Pământului meu tânăr nu-i dai nectarul sevei ?
Și nu-mi pleci Tu auzul la graiul sfânt al Evei ?*

O rugă, da, un cântec ți se cuvine Ție...
Îl simt vibrând..., nimica nu poate să-l reție —
Dar, când să pui într'însul îngenuchiata-mi viață,
Uit vorbele măririi și buzele mi 'nghiață,
Căci geamătul lui Cain din noapte se desface
Și-mi risipește clipa de rugă și de pace.
E plânsul lui... Din noaptea cărărilor pierdute,
El inima-mi de tată o cheamă, să-l ajute;
Dar n'am puteri... — și spada grădinilor divine
O simt cum se înfige fulgerătoare 'n mine.
Tu-l vezi și-l dai uitării... Ce s'a făcut, Părinte,
Cu mila ta, podoaba puterii tale sfinte?

Nu-i moarte pentru Cain, nici alinare nu-i —
Ce vrei să faci, Tu, Doamne, cu suferința lui?
O, dacă spre urzirea unei cerești podoabe
Îți trebuie durerea făpturii tale slabe,
Ridică de pe viață-i povara, că-i a mea,
Și pune-mi-o pe umeri, de vrei, cu mult mai grea;
Mi-aș duce-o fără murmur, chiar de m'ar frânge'n cale,
Căci inima-mi cunoaște și dariurile tale...

*De-a fost păcat iubitul, mărire cui l-a scos,
El a făcut păcatul atâta de frumos :
Un farmec, o beție ce'n veci în tine-o porți —
Pe clipa rătăcirii îndur și mii de morți...
Dar prea e crudă legea ca fiul să spășească
De-a-pururi, fără vină, greșala părintească...*

*... O, sfânt copil al Evei! Când noi te-am zămislit,
Eră prin raiu lumină, și flori, și ciripit,
Plutea o voluptate 'n văzduhul primăverii —
Miresmele grădinii părtașe-au fost căderii...
Să cadă însă plumbul osândeii pe-amândoi,
Dar tu, de ce să suferi, copile, pentru noi,
De ce să-ți blăstemi mama, gemând prin râpi sihastre,
Tu, singura lumină a gândurilor noastre ?*

*Găsi-vei tu vr'odată liman nemângâierii,
Să-i ierți pe-aceia care te-au hărăzit durerii ?
Noi nu știeam, copile, că tu ai să plătești
Cu chinuri clipa noastră de vrăji sărbătorești !*

*De-ar ști vr'odată floarea de pom, din paradis,
Că'n fructul ei un vierme dușman va sta închis,
'Nainte ca să lege, s'ar scutură'n noroi —
O, sfânt copil al Evei! Îndură-te de noi...*

I D E A L

—

*Luceafărul senin răsare,
Umplând de vis văzduh și mare...*

*Pătruns de focul lui cel blând,
Un strop s'aprinse, tremurând ;
Și stropul, lacrimă'nstelată,
Vorbi spre steaua depărtată :*

*«Aș vrea să mă înnalț la tine,
Dar lumea ta e sus, prea sus,
Și'n noaptea undelor haîne
Rămân cu dorul meu nespus.*

*Și totuși, simt cum mă străbate
O rază din puterea-ți lină —
Greu luptă valurile toate,
Să-mi stingă visul de lumină,*

*Dar cad, se farmă, istovite
De furtunatecul lor joc,
Și'n fundul mării liniștite
Eu reapar senin în loc.*

*Eu sânt un vis, dar teamă nu mi-i
De vânt, de undă răzvrătită,
Cât timp te văd de-asupra lumii
Lucind eternă, liniștită...*

*Dar, cum te pierzi intunecată,
Apune trist a mea scânteie, —
Cu raza ta mă nasc deodată,
Cu dânsa viața-mi se încheie.»*

*... O, steaua mea, alungă norii,
Să-ți sorb clipirile senine,
Să trec prin furia vâltorii,
Cu ochii țină către tine!*

— —

N O A P T E

*N'ai somn, în astă noapte de-așteptare!...
Nici pace n'ai: Din soarele de ieri,
O rază, un mănuchiș de scânteieri,
A 'ntârziat în ochi, tremurătoare —
Și nu se'nchid pleoapele-arzătoare...*

*Ți-i inima numai de visuri plină...
Ca 'ntr'o biserică strălucitoare,
Când se aprind făcliile la denii,
Așa, deodată, s'a făcut lumină,
În sufletul neadormit pe care
Se scutură un stol de dulci vedenii...*

Iar amintirea prinde să deșire

O tânără poveste de iubire:

Erà'n amurg. Pe drum, nici o vieață...

Doar doi infiorați, în pasuri line

S'au strecurat subț plopul cel înalt —

Ș'atât de-aproape se priveau în față,

Că fiecare se vedeà pe sine

În ochii celuilalt.

Dar ochii ei curând în jos căzură...

Întâi a sărutat-o el pe gură:

De-a-pururi gura dulce, ca de-albină,

Să înflorească `n zâmbet de lumină!...

Apoi — din nou pe gura ce sta mută:

Să spuie numai vorbe dulci și glume!

Apoi pe ochi: să nu mai vadă 'n lume

Decât pe fericitul ce-i sărută!...

Pe urmă? N'a fost vis, ci o furtună

Ce sguduie adânc, adânc răsună...

Orbi, fericiți, în clipele acele

Erau biruitorii sorții grele, —

Tot mai aprinse sărutări își dau —

N'aveau răgaz să cugete la ele,

Nici vreme să le numere n'aveau.

* * *

*O, suflete! Doinește și tresaltă!
Tu, tu ești fericitul din poveste!
Iar răsătorul chip cioplil de daltă
E visul tău ș'a ta domniță este . . .
Tresaltă, suflete al meu, și cântă!*

*De astăzi, n'ai să tremuri singuratec
Și nu vei mai privi, plângând, la stele —
Acum ești numai cântec și jăratec —
Ca ele viu — nemuritor ca ele . . .
Tresaltă, suflete al meu, și cântă!*

*De-acuma, nu te-i mai gândi la moarte
Căci azi, de Ea, nimic nu te desparte . . .
C'un zâmbet, cu o vorbă spusă-alene,
Ea dete somn durerii pământești;
A dat vieții glasuri de sirene —
Umplu întreg pământul de povești . . .
O, suflete al meu! Tresaltă, cântă!*

* * *

*Când fu să plece, ea-mi șopti: Pe mâne!
Dar mâna mea 'n a ei mult timp rămâne . . .
Nici un cuvânt n'a rupt tăcerea sfântă --
Doar de departe a răspuns șoptirii
Prelungul fluer al priveghietorii —*

*Pe mâne! Iată șoapta fericirii
Ce mână clipele și mișcă sorii ...
Pe mâne! Orășice ungher al firii
Îmi pare că repetă-aceste șoapte.
Destramă-te mai repede, o, noapte,
În drumul vecinicii!
De ce n'am aripile vijeliei
Să mă înnalț la pulbera de stele
Și să le sting, pe rând,
Subt fâlfâirea aripilor mele —
Să vie sfântul «mâine» mai curând!...*

*... Dar zorii rumenesc: Norocul vine —
El polește vârful, brazii, coasta,
Și plin de vis s'apropie de mine ...
De ce nu sânt un zeu în clipa-aceasta!
Orice dureri de pe pământ aș stinge:
Aș izbucni în cântece divine,
Să'mpart la toată lumea care plânge
Salutul unei fericiri ce vine. . .*

Fii tare, inimă! Norocul vine ...

ÎN FAȚA ALTARULUI

*Fiere-amestecată cu nectar
Mi-ai întins din veșnicul pahar.
Cântă viu în sufletu-mi nectarul:
Tată, și n pământ te-oiu lauda!
Fruntea mi-o îngreue amarul:
Doamne-al lumii, fie voia ta!*

TREI SBURATOARE

*Din larg apus, trei sburătoare
S'au îndreptat în spre Calvar,
S'aducă laudă și dar
Durerii celei roditoare...
Dar cea dintâi veni 'n zadar.*

*Sbură aproape de pământ:
Își căută ceva de hrană,
Și n'avea vreme, nici avânt,
Să urce până 'n vârful sfânt, —
La omul fără de prihană.*

*Iar când s'a șters de tot din sbor,
Veni o ciocârlie 'n ora
Când Crist cereà un ajutor —
Când duhul morții da fior
În sufletele tuturor.*

*Urcă'n văzduh, ca pe o scară,
Și smulse cântec din tărie...
Un imn de blândă primăvară
Îi alină durerea vie :
Îi ajută lui Crist să moară ...*

*E pace, ca'n străvechi altare —
Duiosul, sfântul cântăreț
Căzù din slăvi amețitoare — ;
Și iată vulturul măreț,
Scăldat în cald apus de soare,*

*Porni din culmi, ca o furtună ;
Dar și-a 'nfrânat avântul, jos,
Tăind cerc larg și maiestos —
Făcând din sborul său cunună
De-asupra crucii lui Cristos...*

-

•

ÎN PEȘTERĂ

*De pe tavane 'ntunecate,
Tăcute lacrimi cad mereu,
Și par'că tot sporesc din gieu,
Din mari izvoare depărtate.*

*Șuvițe tăinice de apă
Șpre peșteri drum de ani străbat —
Într'una se preling și sapă
Tavanul șubred și 'nnoptat.*

*Dar după ani de picurare
S'au închiegat coloane pline:
Eterna bolții lăcrămare
În loc s'o surpe, — o susține.*

*Tot astfel, lacrimi nesecate
În suflete ne-au picurat,
Și de furtuni nenumărate
Vieața noastră-a tremurat...*

*Dar azi, când stau vârtejuri grele
Să ne răpună orice avânt,
Noi trecem fără păs prin ele
Ș'aproape izbucnim în cânt.*

*Un suflet tânăr ne străbate
Și ne îndeamnă către cer --
Din suferinți abia 'ndurate
Ne-am făurit armuri de fier.*

SPRE BUCOVINA

*Ducând în inimi cântec și 'nchinare
Călătoresc în sfânt convoiu pioșii.
În drum i-adastă codrii vechi, pletoșii,
Doinind minuni din vremuri legendare.*

-

*Trecutu-i plin de-avânt, de-apusuri roșii..
El stoarce stropi din sufletești izvoare,
Să picure, adânc-cuvântătoare,
Pe locuri unde-au stăruit strămoșii...*

*Suceava 'n zări s'a luminat deodată...
Învăluși în slava ei curată,
Ei merg cântând, cu frunțile senine.*

*Tăceți adânc! Pășiți ca'n sfinte-altare!
Să nu-L treziți din visuri seculare,
Să-și vadă sfântul cuib pe mâni străine...*

Ș O A P T E . . .

Eu i-am văzut cum se pierdură singuri

Pe drumuri fermecate —

În freamățul aromitor din crânguri

Șopteau, ca'n vis, cuvinte tremurate...

Erà iubirea, visul cel dintăi :

Uitați de tot, ei toate le nitară —

Privirea lor nu mai zăreà 'n afară,

Atât erà de plină de văpăi...

*Iar luna limpede din înălțime
Norocului de-o clipă surâdeă,
Trezeă cântări din somn pe câte-o cracă,
Și, bună, și duioasă, poleiă
Cărările pe unde-aveau să treacă
Îndrăgostiții ce visau sub ea...*

*Cum mamei care plânge-odrasle moarte
I-s dragi copiii toți ce-i ies în cale,
Și-i mângâie, și plânge, și-i petrece
C'un zâmbet de iubire și de jale,
Tot astfel astrul care n'avu parte
De suflete ce cântă împreună,
De viață care colcăe nebună,
Dă mângâieri perechilor uitate —
Senine raze binecuvântate
Cad peste ochi, pe sân, și se opresc
În sufletele celor ce iubesc —
Larg seamănă peste întreaga fire
Îmbolduri la vieață și iubire...*

*Eu v'am văzut pierzându-vă 'mpreună
Subt bolți înfiorate —
Ah, zâmbetele voastre toate, toate,
În sufletu-mi s'adună...*

*Dar une-ori, a-rar, pe gânduri caz ;
Un demon râde crunt, și râsul spune :
«Sărmani nebuni ! Jăratecul de azi
Ca mâine e tăciune...
Iar inimile care fremătează
De viață caldă și de veselie —
Le va 'nghețã uitarea
Și-or sta departe, fără nici o rază,
Pustii și mute, ca o colivie
Din care a sburat priveghietoàrea...
    Ca mâine, alte umbre o să-i fure,
Și vor întinde brațele aiure —
Va trece mut și rece fiecare
Pe lângă visul lui de-odinioară,
Cum trece orbul, fără să tresară,
Pe lângă frumuseți surâzătoare...
... Nu știți că vă așteaptă deșteptarea,
Nebuni hrăniți cu vise ?
Și nu simțiți de-acum, că sărutarea
Dă mai puțin decât făgăduise ?..»*

*Dar voi — rămâneți surzi la profeție !
Cântați un imn nebun de veselie,*

*S'acoperiți cuvintele de gheață!
Iubiți-vă! Beția de viață
A celor de demult în voi să 'nvie —
Aceasta este clipa pentru care
Ne ducem jugul, toți, cu resemnare...
Prea trist destinul nostru a părut
Făptuitorului necunoscut,
Și-a plâns de milă, și ne-a dăruit
Această clipă de suspin vrăjit...
Îmbrățișați-vă! O sărutare
Să fie cea mai pură adorare
Ce din durerea vieții s'a 'nnălțat
Spre Cel ce unul altuia v'a dat ..*

*Înlănțuiți-vă cu sete-adâncă!
Râdeți, cântați, cât ține visul încă —
Legați-vă pe veci cu jurăminte:
În clipa-aceasta, inima nu minte!
Și, dacă mâine vrăjile-o să piară,
Nu v'au dat ele 'ntreaga lor comoară?
Tot ce-a visat pământul vreodată,
Tot ce-ar putea să dea viața loată,
E 'n clipa sfântă care vă 'nfioară...*

*... Se pare că umana nemurire
Au pus-o zeei 'n visul de iubire —
De te-a 'mbrăcat natura 'nșelătoare
În purpur, ori în haîne zdrențuite,
De ți-a deschis izvoarele-i vrăjite,
Ori de ți 'ntinde numai cupe-amare,
Tu simți că 'n sfânta clipă muritoare
E totul...*

*După ploaie, stânca dură
Tot mai păstrează câte-o picătură :
Un strop ce licăre abia — și moare ;
Dar în vieța lui de o clipită
Răsfrainge raza vecinică din soare —
O lume infinită :
Tot ce-a văzut și o să vază încă
Eterna, muta stâncă...*

CÂNTEC

*O, pasăre ce-mi vii la geam
Și-mi cânti din zori nebună,
Ce-mi spui de vremea când plângeam,
În nopțile cu lună?*

*Ce mi-amintești de vechiul dor,
Cernită sburătoare?
De un suspin nepieritor —
De-o albă arătare...?*

*Mai bine cântă-mi de noroc,
Suind voios în slavă —
Mai bine adu tânăr foc
În inima-mi bolnavă...*

*Ori... ia-mi cu tine dorul greu —
Ia-mi sufletul ce moare,
Și du-te, du-te 'n zări mereu,
Măiastră sburătoare...*

*Alargă 'n plaiuri oltenești
La mândra fără vină —
La mândre case 'mpărătești
Cu geamul în lumină...*

*Privește-al ochilor ei raiu,
Surâsul fără nume,
Ascultă tânărul ei graiu —
Și vezi ce pierd pe lume..*

*Și fă-mi din tot un dulce cânt,
Să-l cânți când iese luna —
Și-apoi... coboară-mă 'n mormânt,
Mai trist ca totdeauna.*

LEGENDA UNEI STÂNCI

*Subt stânca fulgerată de la limanul mării,
Nu-i undă să nu știe cuvintele pierzării ;
Și numai aripi negre bat apele ce sună,
Numai chemarea morții răsare din furtună...
O, soră a durerii, plătândă fericire !
Câte iubiri rănite de asprul vânt al jellii
N'au suspinat, purtate de-a undelor rotire,
Neisprăvitul cântec al vecinicei Ofelii... !
Vai, câți nu-și ispășiră subt stâncele haîne
Amara nebunie de-a fi crezul în tine !*

*Pe-aici nu-și poartă pașii, de groază, muritorii,
Nici cerul nu-și trimete, pe-aici, luminătorii,
Căci, până unde geme al undelor război,
Apasă neguri grele, ca'n ziua de apoi,
De par'că marea poartă un vecinic vâl cernit,
Jelind vieți, pe care tot ea le-a mistuit.*

*Dar une-ori se face lumină 'n slava toată,
De pare c'ar surâde toți îngerii deodată —
Văzduhul, tot, visează iubire, cântec, stele...
Ș'atunci, înduioșată de zâmbetele firii,
Și-aduce-aminte marea de jertfele iubirii
Ș'aprinde în adâncuri un cer și pentru ele.*

A P R I L

*Iu glas au aiurări de liră,
Pe frunți — un răsărit de zori ;
La șipot, unde poposiră,
S'au adunat priveghietori..*

*Iar zeul dragostei, April,
Din două guri făceà o floare
Și fiecare sărutare
O salutà din crengi, c'un tril.*

*Visând, cei doi îndrăgostiți
Tot repetau în suflet cântul ;
Atunci, din fundul văii, vântul,
Văzând cât sânt de fericiți,*

*S'a strecurat în crengi tiptil,
Mișcă un ram, zâmbea în soare,
Și-i îngropă subt colb de floare,
C'un râs sburdalnic de copil.*

ÎNSENINARE

*Noi ne-am cuprins de-o flacăra curată,
Ce niciodată n'are să apuie —
Și nu furam norocul nimănuie,
Ci în iubire tânără, bogată,
Îmbrățișam pământul, lumea toată...
Și mă 'nnălțam sus, sus, până la tine...
Ș'ntâia oară lumea, pentru mine,
Avea numai priviri de bunătate —
Eră numai surâs și numai floare,
Așa cum nu o vede fiecare,
Ci numai sufletele 'ngemănate...*

*Tu, mâna mi-ai întins-o de departe :
Meniți sântem să mergem împreună !
Ș'ai pus pe frunte-mi tânăra cunună
De sărutări, de viață fără moarte.
Deodată, pravili strimte și haîne
Te-au smuls vijelios de lângă mine —
S'a stins al fericirii ciripit...
Cernit și singur m'a lăsat furtuna,
Dar tot mai porț pe fruntea mea cununa
Și strălucirea care m'a orbit.*

*Ce zei au fost atâta de avari ?
Ce pământenii râvniră la mărirea
De-a prizonii cu sete fericirea,
Când cei aleși de ea-s atît de rari ?
Când noi ardeam c'o flacără curată,
Cum nici în temple nu e ;
Când în iubire tânăra, bogată,
Îmbrățișam pămîntul, lumea toată,
Și nu furam norocul nimănuie ?*

*Copilă dulce, vis din altă lume !...
Departe mi-ești, dar sufletu-mi nu geme ;
Nici nu blestëm, — mai poate să blestëme
O gură ce-a șoptit cerescu-ți nume ?
Senin renasc și prind a mă'nnălța
În raza ce-mi trimeși din lumea ta.
Ce suflet mi-a 'ndreptat spre culmi senine
Privirile din lumea clipei ? Cine ?
Când focul luptei îmi topeà puterea,
Ce duh a dezvelit,
În sufletul meu rău și chinuit,
A bunătății stea nemuritoare,
Și cine m'a 'nvățat să fiu mai mare
Decât regina lutului, durerea ?*

*Din noapte și din praf renăscătoare,
Senină raza inimii trăește
Și nu cunoaște lege muritoare.
În preajma noastră, astăzi amurgește ;
Dar cine-i cel ce poate stăvili
Atâta dor, cum n'a fost, nici va fi,
Pân'ce pământul se va nărui
În focul unde totul se'nfrățește... ?*

*Și, dacă n'avem clipa cea de față,
Nu ne rămâne a nădejzii stea ?
Tot viitorul, poleit de ea,
Ca mâne—gureș cuib—va răsună
De sfânt înmugurita noastră viață...*

*Destrame-se a gândurilor ceață,
În orice colț zâmbească veselia !
Ce noapte poartă'ntr'însa vecinicia ?
Din mii de nori ce-au lunecat subț soare
Putut-a unul să-i răpească, oare,
Căldura, tinerețea, strălucirea ?
E sfânt și vecinic: ura nu e 'n stare
Să năruie tot ce-a clădit iubirea...*

*...Puteri, ce puneți între noi hotare !
Amenințați, loviți, răniți mai tare !
C'un zâmbet în luminile privirii,
Cu milă și blândețe vă primim ;
Nu tremurăm la gândul nimicirii :
Noi sântem mai puternici: noi iubim...*

PRINTRE LACRAMI

— *Am venit, dar fii cuminte! Altfel plec, cu jurământ...*
...Ce copil ești! Să te 'ntuneci de o vorbă spusă 'n vânt!
Nu plec, uite!... sânt cu tine. — Spune, mult ai suferit?
Te gândeai numai la mine, drag copil neîmblânzit?
Că nu ți-a primit o rugă, idolul nu l-ai sfărmat?
Cu privirile în lacrimi, lui, tot lui te-ai închinat?
Și nu mă urești? Nu?! Vino, robul meu, stăpânul meu —
Pleacă-ți fruntea mai aproape, ochii care-au plâns mereu,
Să-i sărut, să uit de-a-pururi vremea ce ne depărtă —
Să-mi rămâie numai gândul că trăesc în umbra ța...

— O copilă, tu mă mântui, tu mă faci în cer să crez
Și durerile trecute să le binecuvântezi.
Spune, spune înc'odată, murmură-mi de mii de ori
Vorbele ce dau viață, cântecul ce dă fiori ;
E o muzică, pe care o asculți cu ochii uzi
Și, oricât ai auzi-o, însetezi s'o mai auzi,
Până când îți intră 'n suflet și cu dânsul una face,
Până când viața toată se învâluie în pace —
Până când pământul, cerul, tot ce-ai vrut și ai gândit,
Într'o singură lumină se cufundă 'n infinit...

* * *

Firea scântee sub lună, râde, pare fericită,
Că-i mai fuse dat să vadă o făptură 'nlănțuită ;
Prahova își mână 'n taină cântecul adânc pe vad ;
Printre ramuri înflorite raze tremură și cad,
Par'că-s duhuri luminoase, care vin din lumi albastre,
Să asculte mai de-aproape șoapta inimilor noastre ;
Iar o pasăre, cuprinsă de o dulce nebunie,
Pirue în urma noastră, în lumina argintie.
....O, tu inimă fierbinte, suflet care ne 'nțelegi,
De-ai putea doini tot astfel nopți de-a-rândul, ani întregi!..
De ce-i cântecul tău, sfânto, vesel cum n'a fost vr'odată?

*Simți tu răvărsatul zilei? Inima ți-i fermecată?
Ori ai vre un farmec, care ne desleagă viitorul
Și ne spui în cântec vestea, că ni-i fără capăt dorul?
Cântă, cântă înnainte! Clopote din sat, sunați,
Și întreg pământul numai la serbare să-l chemați...
Iar tu, vântule, ascultă murmurele din păduri,
Șoapta plină de cutremur de pe buze să ni-o furi
Și, purtând din stâncă 'n stâncă vorbe pline de uimiri,
Umple lumea de ecoul sfintei noastre fericiri!...*

*De l-ai dăruit cu lacrimi, orișicât ai suferit,
Tot îți pare că norocul prea ușor l-ai dobândit...
Aiurit stai lângă dânsul, lauzi mintea 'naltă, care
Puse-o cale-atât de lungă între vis și întrupare!
Cine-ar ști beția luptei și fiorul vieții — cine —
Dacă lacomele brațe ar fi rodului vecine?*

*O destin! o fericire!.. Vine-o clipă, când înveți,
Că atâtor idealuri depărtarea le dă preț;
Că, de vrei să-ți dea norocul clipe cum n'au fost la fel,
Trebue să lupți dorindu-l și să suferi pentru el —*

*Vecinic inima umană osândită-i să-și măsoare
Cu durerile-alergării fericirea cea mai mare...
Ca și sufletele noastre însetate de o rază,
Mii de flori, pierdute'n noapte după soare lacrămează ;
De odată se vestește el, nemuritorul mire ;
Pune 'n creștetul naturii o cunună de mărire
Și, văzând că după dânsul plâns-au gingașele-i roabe,
Lacrămile de pe ele le preschimbă în podoabe :
Intr'o clipă, de pe toate, mii de scânteieri a smult —
Mai puternic strălucește floarea care-a plâns mai mult.*

NOAPTE DE VARĂ

*În apus e luptă 'ncinsă
Între noapte și lumină ...
Ziua 'ngenuchează 'nvinsă —
Codrul, apele suspină ...*

*Umbre moi întinde ceața,
Pe când raze scad în zare:
Steaguri lungi plecate 'n fața
Unor oști biruitoare ...*

*Numai taîne pe tot locul,
Noaptea 'nneacă toată valea ...
Vino! Sub salcâmi, norocul
Stă să ne ație calea ...*

D U R A L E X

I.

*Ca un artist de-a-pururi nemulțumit de sine,
De mii de ani natura, în setea de mai bine,
Se luptă să deschidă desăvârșirii cale —
Și tot mai mult împarte din darurile sale :*

*Dă sufletului aripi și trupului vigoare,
Femeii frumusețe, iar geniului scânteii —
Și pas cu pas se'nnalță eterna creatoare,
Visând să dea luminii un neam de semi-zei...*

*Dar une-ori, de muncă, maestrul obosit e :
Privirea cade'n neguri și dalta e săracă ;
Furat de somnul minții, ca un copil se joacă,
Durând din lut vremelnic făpturi neisprăvite*

*Apoi le pleacă legii de fier : Cei slabi să piară
Să nu le dea vieața nimic din câte-or cere !
Dar a venit un geniu al milei, o fecioară,
Ș'a fost înduioșată de-a lor îngenuchiere.*

*Ea vrea să nu mai plângă în întuneric nime,
În orice ochi să vadă surâsul fericirii ;
Din toți să facă vulturi setoși de înălțime —
Să vindece cruzimea și rătăcirea firii...*

*Și peste tot norodul ce-a fost merit la'nfrângeri
Ea își ridică dreapta : «Aș vrea să nu mai sângeri ...
Atâtea inimi urcă pe scările cerești
Și numai tu rămas-ai țărânei să slujești...*

*Sus fruntea! E o lume ce n'ai văzut-o încă:
Vieața năvălește cu furia dintâi,
Iar cerul, tot, surâde din pacea lui adâncă—
Spre el, spre el! Cu ochii în raza lui rămâi!..*

*Făclia vieții tale primească iar lumină!
Prea timpuriu o stinge destinul ne'mpăcat!
Ai numai o vieață, și ar fi fost păcat
Să mori făr'a cunoaște comoara ei deplină...*

*O, dragii mei prieteni! Luptați, cântați, iubiți...
Să faceți o virtute din setea de plăcere!
Rămâneți pururi veseli—nebuni și fericiți—
Drept mulțumire, zâna numai atât vă cere...»*

II.

*Cum cată pruncul mâna să și-o poarte,
Spre tot ce vede: chipuri, năluciri,
Că pentru el nimica nu-i departe
De dulce-amăgitoarele-i priviri;
Așa râvneau la strălucirea toată
Copiii slăbi ai neclintitei firi;
Abia născuți la vieață-adevărată,
Cereau pe frunți cununi nemuritoare,
Doreau avânt ca vulturii, mărășii—
Un freamăt lung de guri, nerăbdătoare
Să soarbă până'n fund paharul vieții...*

*Dar brațele'n curând cad obosite...
Depart-au fost fugarele lumine!
Iar roade ce păreau că vin de sine
Acuma cer să fie cucerite...
În braț și 'n suflet li-i puterea — moartă,
Căci blăstemul cel vechiu și azi îl poartă;
Dar în trudiții ochi, în graiu, în vine,
Trăește pururi dorul de mai bine...*

*«Din milă ne-ai clădit o lume dragă,
Dar înțelesul ei ni se ascunde;
Căci încă n'am cules o rază'ntreagă,
Iar de-am râvnit la cer — aripi, de unde?
Puternic curge al vieții dar,
Comori curate ne așin cărarea;
Ci'n veci pășim spre ele în zadar,
Căci fug mereu, cum se strămută zarea...*

*Nădejdea 'n tine ni-a rămas, divino!
De nu poți tu, ce duh ne-ăr ajută?
Ucigătoarea noastră sete-alin'o,
Sau dă-ne tot din îndurarea ta...*

*Ca o statuă 'n veci nedesvălită
Ne-apare fericirea, doamna vieții,
Dorită pururi, pururi tăinuită—
Îndură-te, și rupe-i vălul feții..*

*Muți, înnecați de-a ei lumină nouă,
Piciorul drept plecându-l în țărână,
Vom ține strâns cu brațele-amândouă
Genuchii tăi de marmură, o, zână!
Iar ochii umezi vor căta la tine—
Va fi o clipă de-adorări senine
Pe care lutul nu o poate spune;
Doar câțiva fericiți o zic din strune—
Noi n'avem decât lacrimi și suspine...»*

*Iar Ea, cu vocea 'n lacrimi înnecată:
«De n'ar fi margini în puterea mea!...
V'am arătat lumina-adevărată —
Luptați acum s'ajungeți pân' la ea!...*

*Un veac întreg cu voi de aş rămâne
Şi de v'aş da tot cerul, stea cu stea,
Un adevăr veţi înţelege mâne,
Că fericirea tot nu voi putea:*

*E o copilă dulce şi curată,
C'o lacrimă în ochii ei cereşti —
De toţi s'ascunde, rare-ori s'arată:
Atunci când singur lu o cucereşti...»*

•

III.

*...Iar tânguïrea lor creșteà furtună —
Nici zâna nu puteà s'o mai aline ;
Ș'au recăzut în oarba lor genună
Acei ce n'au putut trăi prin sine...
Au sfâșiat și sufletul copilei —
Cât bine semănase ea pe cale !
Și numai flori cernite, numai jale
A răsărit din lacrimile milei...*

*Zeiță, tu, eternă bunătate,
De'i întâlni, în lunga ta cărare,
Robi și nevolnici, suflete'nserate,
Treci înainte, lasă-i în uitare!...
Ființa lor, de când a fost creată,
Robie și'ntuneric numai strâns-a;
Dar este lină și neturburată,
Nici o dorință nu veghează 'ntr'însa —
Să nu-i trezești!...*

*In temniți, prin zăbrele,
Străbate raza 'ndepărtatei stele:
Se pare că un duh prin sfinte sfere
Coboară 'n casa morții mângâiere...
O geniu luminos! Ar fi mai bine
Să-i uiți pe-acei ce s'au uitat pe sine...
De ce le chemi trecutu'n amintire
Cu mângâierea ta?
De ce să'nvii cu slaba-ți licărire
Nebuna, vechea dragoste de vieață,
Când nu au drept la ea?
Retrage-ți mângâierea ce-i înghiață!
Apui, apui mai repede, o, stea!...*

CĂTRE INES

(DIN BYRON)

*Nu mai surâde nopții ce 'n mine a pătruns...
Vai, de ce port de-a-pururi o frunte 'ntunecată?
De ce zâmbirii tale nu-i pot găsi răspuns?
Cu ochii uzi cerși-voiu Destinului un dar:
Să nu cunoști ce-i plânsul, copilă fără pată —
Ori, niciodată lacrimi să nu verși în zadar...*

*Tu vrei să știi ce chinuri și-au stors în mine fierea,
Înveninând izvorul plăcerii pământești.
De ce vrei să descoperi și să cunoști durerea,
Pe care nici tu, sfânto, nu poți s'o împlânzești?*

*Tu, poate, crezi c'amorul sau ura ce nu iartă
Sfărmat-au lira dulce din sufletu-mi pribeag...
Iubire, ranguri, nume: deșertăciuni și rag —
Nu ele mă făcură să blăstem a mea soartă —
Nebun să fug departe de tot ce-aveam mai drag...*

*Ci-i un urit de moarte, ce naște pentru mine
Din tot ce-aud sau pipăiu cu stinsele-mi lumine —
Frumosul nu-mi mai place; iar ochii tăi — chiar ei —
Abia mai au un farmec de-o clipă 'n ochii mei...*

*De-ar ocoli cu anii pământurile toate,
Să fugă de el însuși nici un pribeag nu poate —
De-a-pururi simt pe suflet un aspru biciu de rele:
Neadormitul demon al gândurilor mele...*

*Să. scânteie plăcerea în ochii fiecărui !
Să guste alții 'n tihnă din cupa ce le-o dăruie !
Râzând, plângând de multul fior și nebunie,
Viseze că norocul va ține-o vecinicie —
Ci eu atât aş vrea :
Să n'aibă-o deșteptare asemeni cu a mea...*

*Eu cată să cutreer ținut după ținuturi
Și-al amintirii blăstem să mă urmeze 'n drum...
Zadarnic fug de dânsul, în van încerci să-l scuturi
O mângâiere numai mi-a mai rămas de-acum :
Să știi — de-ar fi să 'ntâmpin un nou potop de rele —
C'am încercat o dată pe cel mai greu din ele...*

*Dar căre mi-e restriștea, mă 'ntrebi? Ah, nu 'ntrebă :
Mai bine sfântul zâmbet pe chipul tău reădu-l...
O, suflete, zâmbește mereu și nu cătă
Să rupi un vâl, sub care găsi-vei numai iadul.*

CHEMARE...

*Privește!... Cerul semănat cu stele —
Chip purtător de zâmbet și de vise —
Înseninează pământești abise,
De mult ce caută cu drag la ele;
Și toată fericirea lui senină
O 'ntipărește pe pământ și mare —
Și iarăși lutul omenesc tresare,
Tinzându-și dornic brațele 'n lumină...
Surâzi, șoptești, tot sufletul aieve-i —
S'a risipit cu mirosul din floare:*

*...Așă eră, când pieptul cald al Evei
A tresărit de 'ntâia 'nfiorare.
Și tot aceleași raze o scăldară
Pe Gretchen, când, robită, biruită,
A răsărit la geam, cătând afară
O umbră și temută și iubită,
Și 'n strigăt de porniri biruitoare,
Plecată peste marginea ferestii,
Căzù cu mlădierea unei trestii,
La pieptul celui fără de iertare.*

* * *

*O, noapte albă, soră cu iubirea,
Atât de fericită și bogată,
Ai strălucit și pentru mine-odată,
Când ochii mei îți răsfrângeau zâmbirea
În părul meu jucau luciri din stele,
Iar sufletu-mi se înfrățea cu toate —
Garoafe tremurau împurpurate,
În creștetul fermecătoarei mele.
Și valurile lumii, amândoi,
Le despicas, neștiutori de ele —
De-ar fi venit chiar noaptea de apoi,
Tot n'ar fi șters surâsul vieții mele.*

*De-atunci, pe visul nostru depărtarea
A troienit atâtea clipe reci —
O, noapte albă, soră cu visarea,
Eu te credeam pierdută pentru veci !
Dar astăzi mă privești din nou în față,
Prin mii de ochi ce scapără scânteii ;
Același dor, aceeași caldă vieață
Îmi poartă pașii către-casa Ei...
Și țese iar aceeași primăvară
La visul început de amândoi..
O, suflete al meu ! Aleargă, zboară —
Pierduta noapte vine înapoi...*

*Ce zeu și-a 'ntors privirea spre pământ,
Atât de fericită și senină,
De se răvarsă-atâta farmec sfânt
Din tronul lui, spre globul cel de tină,
Și-a pus în aer zâmbete fugare
Și dor în inimi de priveghietori,
Iar în făptura ta ne'ncăpătoare
Atâta nesfârșită adorare,
Că se răvarsă 'n lăcrămi și fiori,
Și plângi pierdut și tremuri să nu mori?*

*O, vino, steaua mea! S'a stins acum
Și cea din urmă lampă la ferești,
Și nu mai vezi, pe zidul de la drum,
Cum scad și cresc lungi umbre omenești.
In mândru 'mpodobitele balcoane
Și cea din urmă șoaptă a murit —
Doar somnul, plutitor în nesfârșit,
Imparte răsătoarele-i icoane....*

O, vino, vin! e ceasul de iubit!

*Subt uriașa aripă 'nstelată,
Tot necuprinsul tace fermecat —
Doar de departe vine tremurată
O doină de drumeț întârziat.
Ascult'o cum descrește și cum moare,
Sorbită 'n pacea largă de sub cer:
Sânt grijile ce zboară spre uitare —
Așa s'or stinge vechile dureri,
La pieptul tău de foc, suspinătoare!*

O, vino, vin! cuișb cald de mângâieri!

*Nu simți cât de aproape e iubirea,
Copila mea? N'auzi în jur de tine
Chemări întretăiate de suspine?
De m'ai uitat pe veci, în drumul jelei
O clipă doar alină-mi pătimirea —
Dă la o parte àripa perdelei
Și-arată-te, în toată strălucirea!
Uimit de luminoasa-ți arătare,
Să te culeg adânc în ochii mei
Și, coborînd pleoapele-arzătoare,
Pe veci să 'nchid icoana ta în ei,
Ș'apoi să mă cufund din nou în noapte...*

O, vino, vin, cu stinse, calde șoapte!

*Dar ruga mea n'ajunge pân' la tine —
Ca niște pasări triste, aiurite,
In geamul tău bat doruri și suspine,
Și iar se pierd în noapte, ostenite.*

*Dormi tu, iubita mea? Dormi lin, dormi lin,
Pierdută în visări amăgitoare!
Eu ți-aș trimite-o șoaptă, un suspin,
Să-ți spue inimii, cu 'nfiorare,
De-un vis mai drag, de nebunii divine, —
Dar șoapta mea n'ajunge pân' la tine!
Dormi lin, dormi lin, iubita mea, visează!
Cum nu sânt serafimul tău de pază,
Să te privesc cum dormi suspinătoare,
In focul tinereții,
Și, auzind a dragostei chemare,
Să te trezesc din somn cu-o sărutare,
La visul cel dumnezeesc al vieții!*

*...Dar ce lumină-apare la fereastră?
Ce mână albă flutură 'u perdele?
O, stelelor, ce-i strălucirea voastră,
Pe lângă zâmbetul alesei mele?
Tăceți de tot, voi vânturi șoptitoare!
Ea spune un cuvânt — tăceți, tăceți!
Din buzele ei dulci, tremurătoare,
Pornește-acum un sol puternic, care*

*Aduce mii de morți sau mii de vieți.
...Și tăinic stelele au prins cuvântul
Și-l repetară 'n crânguri cântăreții,
Și din adânc a tresărit pământul,
Simțind din nou în el scânteia vieții.*

—

PROMETEU

(DE GETHE)

*Încarcă, Joe. cerul tău
Cu nouri în mânie!
Ș'asemenea unui copil
Ce-abate scaiul pe poteci,
Deprinde-ți apriga mânie
Trăznind stejari și piscuri reci!
Dar niciodată n'ai să potopești
Pământul meu iubit.
Coliba mea, la care n'ai clădit,
Și vatra mea,
Al cărei foc
Mi-l pizmuești...*

*Eu nu cunosc, o, zei, in toată firea,
Neam mai sărman ca voi —
Și nici va fi!
Voi vă cârpiți vieața zi cu zi,
Hrănindu-vă mărirea
Cu-al jertfei bir,
Cu fumul rugăciunii,
Și ați pieri de foame, de n'ar fi
Copiii, cerșetorii, toți nebuni
Îngenuchiați nădejzii și minciunii...*

*Pe când eram copil,
Și nu știeam ce cale mi-e ursită,
Imi îndreptam privirea rătăcită
Spre soare, ca și cum într'însul
E-un suflet ce mi-aude plânsul,
O inimă ce se îndură
De cel răpus de chin și ură.*

*Ce duh mă ajută 'mpotriv'a
Titanilor trufie?
Și cine-mi mântui vieața
De moarte?
Din sclavie?
Nu le-ai făcut prin tine însă-ți, oare,
Tu, inimă sfânt-arzătoare?
Și, înșelată, n'ai adus
Zadarnice cântări de mulțumire
Și jertfe Adormitului de sus?*

*Să te ador pe tine, eu?
De ce? Ai alinat vr'odată chinul
Celor îngenuchiași?
Ai șters vr'odată ochi înlăcrămași?
Puternica Vecie și Destinul,
Stăpânii tăi ș'ai mei,
Nu m'au creat pe mine, ca pe zei?
Crezi tu că voiu urî vieața, poate,
Și pribegi-voiu prin pustiuri grele,
Fiindcă florile visării mele
Nu pot să lege toate?*

*Aici rămân — și voi zidi mereu
Făpturi de oameni, după chipul meu —
Un neam la fel cu mine :
Să sufere, să plângă, să muncească,
Și să se veselească,
Și să se uite cu despreț la tine —
Ca mine !*

CĂTRE PACE

O, zee!

Nu-i printre noi un suflet, să nu poarte

Dorința pământescului tău rai.

Spre tine'ntindem dreapta loți, dar, vai!

Trecutul plin de lacrimi ne desparte;

Tot fulgeră, de dincolo de moarte,

Însângerata spadă-a lui Mihai...

Iar la lumina ei, cetim deodată

*Și slava și durerea noastră toată:
Măreț, fulgerător, dar fără ură,
Veni — și s'au plecat supuși Carpații,
Ș'o clipă, după un mileniu, frații
Viu mânilor și'ntind: se cunoscără...
El a căzut, răpus de-a nopții gloată,
Și-ai lui s'au risipit tăcuți, în cete;
Dar mânilor ce s'au atins odată
Se caută și azi, cu vechia sete.
El a căzut, dar visul lui nu moare:
Din groapa-i tănuită, crește-o floare,
Mereu se'nalță floarea'nlăcrămată
Și-a ei mireazmă umple țara toată...
Ia-ți sborul înapoi! În fiecare,
Trecutul plin de răni e încă viu:
Domnește'n toți un duh de răzbunare,
Vii prea de timpuriu:
De-ar amuți în mâna noastră durda,
Ce-ar zice sfânta umbră de la Turda,
Al neamului străjer?
Ce-ar glăsuși strămoșii din morminte,
Când am uită dorințele lor sfinte?
Ia-ți sborul către cer!
Iar, când vom vindecă străvechea rană,
Când visurile fi-vor intrupate,
Iar nedreptăți de veacuri — răzbunate;*

*Noi cei dintâi din lumea pământească
Cu flori te-om aștepta,
Cu doine vom chema cereasca mană:
O, zee! Vie'mpărăția ta,
Să ne păzești a neamului icoană . . .*

II.

*Înnăbușite glasuri vuesc ca din pământ.
Tot crește-adâncul mormur: Zadarnic vii și-atunci!
Noi sântem închinații, mântuitoarei munci,
Dar rodul trudei noastre se risipește'n vânt...
O, zee! Cei puternici ne pun în jug de prunci,
Și anii trec zadarnic.*

*Căci nu-i a noastră casa pe care o zidim;
Pământul, pentru care am plâns și suferim,
Pe noi ne'ngroapă numai; iar pentru ei e darnic;
Chiar pe Isus, ce-odată s'a coborît pe lume,
Să plângă împreună cu cei îngenuchiați,
Pe El chiar, ni-l furară, și azi, în sfântul nume
Cel tare'mpilă slabii, iar fratele pe frați.*

*O zee, fruntea noastră, plecată de furtună,
Cu florile durerii destinul o'ncunună ;
Și totuși, noi ne-am duce, tăcând, robia grea,
De n'ar fi cruzi să rădă, când plângem; de-ar avea,
O vorbă, o privire ce ne-ar pricepe chinul,
Atunci în noi revolta nu și-ar înfige spinul,
Și'n ceasul de pe urmă al vieței, i-am iertă . . .
C'un semn, c'o mângâiere, ne-ar împlânzi amarul,
Căci nici eterna vieață ce ne-o șoptește-altarul,
Nici sorii ce descoper un colț din univers,
Nimic nu prețuește cât un fior de milă —
Cât clipa sfântă'n care o mână de argilă
A mângâiat o rană și-o lacrămă a șters . . .*

*O, zee! Dacă sceptru-ți va fi să'ncremenească
În formele de astăzi vieața pământească,
Rămâi mai bine'n lumea visării ne'mplinite!
Ce bine-aduci tu, oare, mulțimii oropsite,
Crușând-o de popoare asupră-i ridicate,
Când îi rămân acasă călăi în chip de frate . . .
Vii prea de vreme. Omul e încă slab sau rău,
Nedemn de raiul tău. . .*

*Dar vor apune zeii tirani, de la o vreme,
Și nu va fi pe lume nici sclav, nici domnitor,*

*Ci pân'atunci pământul, visând de viitor,
Asemeni unui suflet ce de păcate geme,
Va trebui să-și facă osânda'n Purgator :
Cu torțe-aprinse robii, sburând din loc în loc,
Vor îmbrăcă pământul într'un vestmânt de foc :
Vijelioase flăcări vor mistui palate,
Vor șterge orice urmă din vechea nedreptate,
Și pând'n bolți vor crește, cercând la cer intrare...
Iar, când se va desface de-a lor îmbrățișare,
Pământul, vechiul tată, va fi ca renăscut,
Va scutura, c'un geamăt, robia din trecut...
Atunci, de pretutindeni va curge viață nouă.
În orișice ungher,
Copii cu ochii umezi de a nădejdei rouă,
Cu brațele întinse te vor cerși din cer*

III.

O, zee! În nădejdea minunei, cine știe
De câte ori pe cruce va mai muri Isus?
Și mulți din noi găsi-vor o moarte timpurie:
Îi va ucide dorul de pace și frăție —
Întinderea de brațe spre umbra ta de sus...
Dar dacă ești aievea așa cum te visăm,
Și dacă după veacuri putem să te'ntrupăm
Prin lupte uriașe și jertfe de eroi,
Atuncea nu se plânge nici unul dintre noi.
Ce este o durere și-o lacrămă ce'nseamnă,
Când tânăra nădejde la luptă te îndeamnă?
Și ce-i să cazi, când viața n'o pierdem în zadar.

*Când trupurile noastre sânt pietre de altar, —
Când fiecare știm,
Că făurim o lume ce-o vor primi ca dar
Acei ce nu sânt încă și totuși îi iubim?*

CELEI AȘTEPTATE

-

*Ades, pe mare, luna 'ngândurată
Sub vâl de nori alunecă tăcută,
Dar marea tot o simte și, sbătută,
Spre dânsa, vuetând, se 'nnalță toată...*

*În zarea viitorului pierdută,
Așà-mi plutești în tăine 'nvesmântată,
Dar sufletu-mi se sbate și te cată,
Iar gândurile mele te sărută.*

*Dar, de e scris să-mi fii în veci departe,
Să fugi de umbra mea, cum fugi de moarte, —
O rugă am: Prin visul meu când treci,*

*Să te oprești în loc, surâzătoare,
Și să-mi lipești pleoapele mai tare:
În veci să dorm, să te visez în veci...*

PĂRĂUL ȘI FLOAREA

Părâului se tânguește-o floare :
Ce blând erai în vremuri mai senine !
Purtai în unde numai desmierdare.

Plecată peste valurile-ți line
Aveam tăria pururi lângă mine,
Iar noaptea-mi coborai și-o stea pe-aproape ;

*Vorbind mereu de cer, de paradisuri,
Îmi strecurai în suflet foc și visuri
Și mă lăsai cu umede pleoape.*

*Și mă plecam robită desmierdării,
Mireazma mea o dăruiam suflării,
Și zi cu zi te-aveam mai drag, blajine.*

*Căci steaua mea trăia numai prin tine
Și tu-mi trezeai vieța fără nume —
Nelămuritul sbor spre altă lume ;*

*De-aceea îți iertam, când, plin de teamă,
Îmi murmurai cuvinte de iubire —
Ci tu erai copil și nu-ți dai seamă...*

*... Dar vremea ți-a răpit acea blândețe ;
Tot crești mereu, și, fără stăpânire,
Azi îmi arunci cuvinte îndrăznețe ;*

*Azi, cerul meu numai a-rar se-arată, —
De mult ce plângi și te frământă în spumă,
Mi-e fața 'n veci de lacrimi râurată ;*

*Iar când vorbesc cu steaua mea, vâltoarea
Îmi fură vorbele și le sugrumă —
Și astfel tu ne turburi sărbătoarea...*

*Tot plângi, și chemi, și blèstemi : Vino ! Vină !
Și tot mă 'ndoi... Dar ce sânt eu de vină,
Că tu îți fărâmi trupul în vâltori ?*

*Și pentru ce-aș porni cu tine 'n vale?
Să văd cum oglindești tot alte flori,
Plecate peste zâmbetele tale?*

*Prefă-ți în aburi picurile grele,
Și spulberă-ți în vânt durerea toată,
Și uită-mă singurătății mele!*

Mi-e dor, mi-e dor de tihna de-altă-dată!...

*Secă izvorul, cu durere mare,
Ca să 'mplinească ruga ei fierbinte —
Dar cine nu ascultă-o rugămintă,
Chiar crudă, ce-a pornit de la o floare?*

*Fugi nebun părăul ; dar cu dânsul
Se șterse și a cerului icoană —
Ș'acolo unde-și legănase plânsul,
Adânc brăzdată-i glia, ca o rană...*

*Pe țarm pustiu jelește-acum o floare :
O, Doamne, unde mi-e pribeagul oare ?
Hrăniți-l, norilor, cu răpezi ploi !*

*Cu glas de neodihnă să se plângă,
Să mă lovească, mijlocul să-mi frângă —
Dar să-mi aducă cerul înapoi...!*

»

L O G O D N A

*...Tot aurul luminii îți cade'n păr, pe față...
Apari biruitoare, ca 'ntâia dimineață —
O, vis al vieții mele, ce-o clipă mi-ai zâmbit,
Mergi pururi în lumină, etern sărbătorit!...
Și, dacă eu mă 'ntunec, uitat, necunoscut,
Amara desnădejde de a te fi pierdut
Mi-o va'mblânzi credința că te voiu ști mai bine —
Mai sus, mai fericită decât ai fi cu mine...*

*Acela ce se leagă tovarăș umbrei tale,
Frumos ca un Adonis ți-a răsărit în cale.
Aceleași sfinte doruri pe amândoi vă'mbie,
În ochii tăi mari, limpezi, râd zori de bucurie —
Și eu mă uit pe mine, și 'n gândul meu aș vrea
Să cresc norocul vostru cu fericirea mea ;
Și nici un semn iubirea-mi trecutului nu cere —
Doar inima, nebună, se sfâșie 'n tăcere...*

*Plecat spre tine, robul, cu inima vrăjită,
Îți spune vorbe pline de taină și ispită ;
Îar tu zâmbești, ca 'n visuri, ș'aprinsă de noroc
Pecetluești iubirea-ți cu gura ta de foc...*

*...Nu te uită că ochiu-mi s'aprinde peste fire,
Că sufletu-mi se rupe de-atâta fericire —
Nu te uită : sărută-l, sărută-l înainte —
Simțire-aș gura morții pe fruntea mea fierbinte!...*

—

Z E C E M A I U

*S'aprind lumini lângă lumine
Și flutură steag lângă steag —
Te simți mai viu, mai bun, și-ți vine
Să 'mbrățișezi pe toți, de drag.
E ziua neamului ne'nvoins —
E Zece-Maiu. Tot cerul pare
Un lampadar imens, aprins
Aname pentru sărbătoare.*

*Târît de valuri fericite,
Mergi fără țință, n'ai popas...
Trăsuri și care înflorite
Abia străbat pe străzi, la pas.
Subt arcuri vii de lampioane
Tot curge lumea, pe 'ndelete —
Copii și zâne din balcoane
Împart surâsuri și buchete.*

*E răs, e farmec, e mișcare...
Rachete — crainici luminoși —
Se 'ntrec să cheme la serbare
Pe zeii toți și pe strămoși.
Și'n seara-aceasta sfântă, plină
De amintiri și de mister,
Durează drumuri de lumină
Între pământ și între cer...*

*Părtaș al fericirii sfinte
Stă Luminatul Craiu de-o parte —
Deodată-i fulgeră prin minte
Vedenii dintr'un câmp de moarte.*

*Un gând a prins să-l înfioare
Și ochii lui se umeziră :
De la obșteasca sărbătoare
Lipsește acei ce-o pregătiră...*

ZILE DE DURERE

I.

*Din ce pământ revine oastea oare,
De sângele a mii de vieți stropită?
Văd flamuri — dar nu-i una zdrențuită;
Văd șoimi — dar nu mai cată țintă 'n soare.*

*Cum? N'o primesc cântări de sărbătoare?
De ce stau toți cu fruntea grea, cernită?
Nu-și mai cunosc oștirea strălucită?
Nu-i nimeni să-i arunce 'n drum o floare?*

*O, țară! Astfel îți primeai vultanii,
Când se 'ntorceau pe vuetul furtunii
Biruitori? O, mamă! Unde-s anii,*

*Când àcvila îți aduceà în ghiare
Fâșii de raze smulse semilunii,
Ori lauri din cununile maghiare?*

II.

*Departe, 'n țara holdelor bogate,
Acolo unde foamea e regină,
Au fost furtuni — și sânge fără vină,
De la bordeie până la palate...*

*Iar astăzi, pare liniște deplină;
Dar din adânc vin glasuri înecate,
Vin rugi, blesteme, cereri de dreptate...
Drumeții trec grăbiți — și se închină.*

— O, soare al iubirii, soare sfinte!
Pân' nu pătrunde 'n vechile morminte,
Răsai deasupra sângei bogat!

Usucă iute câmpurile roșii,
Să nu priceapă 'n groapa lor strămoșii
Al cui a fost — și cine l-a vărsat.

III.

*Dreptate! Ochii plânși cer să te vadă.
De ce ne uiți? Nu mai trăești tu, zână?...
Temutul Zeus căzù a vremii pradă
Și fulgeru-i se stinse în țărândă;*

.

*A Venerii făptură de zăpadă
Încet, încet, s'afundă în ruină...
Apună toți!... Tu, nu lăsa să cadă
Din mâna-ți rece cumpăna divină.*

*Iar de-i pieri sub pietre, ca profeții,
De dincolo de negrul țărni al vieții,
Înnalță spada ta, nestrămutat.*

*Dispară-o lume, tron de tron să ardă;
Dar nici o lacrimă să nu se piardă
Din plânsul și din sângele vărsat!*

S O N E T E

*Spre pruncul ei, spre unicul ei bine,
Mereu se pleacă mama, zâmbitoare —
Și iată ... cel dintâi surâs apare,
Ca'n vis, în colțul gurii lui divine.*

*n veci și eu, învins de adorare,
Ți-am îndreptat priviri de patimi pline,
Și inima ce dormită în tine
Se'ncinse de a mea înflăcărare.*

*Și-mi înfloreai în suflet tot mai dragă—
Curată ca surâsul dimineții,
Călăuzind viața mea pribeagă ...*

*Dar a venit un craiu din zări străine:
Doinind îmi smulse trandafirul vieții,
Iar spinii i-a uitat în piept la mine.*

...
...
...

II.

*Când veți ajunge mâne 'n țări străine,
Să te 'nconjori de răs, de voie bună;
Cu sufletul în tremur, ca o strună,
Să nu mai știi de lacrimi și suspine.*

*Și să mă uiți de tot—că tu ești bună,
Și de-ar ajunge plânsul meu la tine,
Tu n'ai cunoaște fericiri depline,
Căci mila va veni să le răpună ...*

*... Iar eu voiu alina tot chinul meu,
Gândind că într'un colț bogat din fire
Tu dintr'un muritor creezi un zeu ;*

*Că 'n lumea noastră plină de jeline
A izvorît un strop de fericire,
Din inima ce-am deșteptat-o eu ...*

SARCOPAGUL

— DUPĂ VRCHLICKIJ —

---

*O, Hellas, țara artei ș'a setei de vieață,
Ce-adânc străbați în lume cu razele măririi !..
Apollo, zeu ce rupe a veacurilor ceață,
A sărutat Hymetul, în sunetele lirei,
Și aur strecurat-a în mierea de pe vale,
Ș'a pus căldură 'n inimi, și vinuri în pocale —*

*Salut, pământ senin !...
Apollo mai trăește
Și vesel aurește
Paharul ceți 'nchin....*

... De mult, într'o ruină, văzuiu un vechiu cosciug,
Și, până azi, spre dânsul gândirile îmi fug,
Mânate de furtună, asemeni unui stol
Pe sbuciumata mare a vieții dând ocol.
Și mă gândeam cu groază, că nu e nici o punte
Să lege-albastrul slăvii cu hăul mării crunte;
Că fericirea noastră — o stea în fundul mării —
E visul unei clipe și rodul întâmplării...
Și nestatornicia norocului mă'ngheață...
Ce zeu hain dă lumii osândă la viață?
Și pentru ce eterna minciună a nădejzii,
Când orice clipă este o cursă de primejdii?
Iar când, în susul soării, o treaptă-a mai rămas,
De ce se frânge treapta, la cel din urmă pas?

Cum, oare, troeni-voiu a poeziei floare
Pe vâlul ce ascunde genuni îngrozitoare?
Și'n ce chip asprul viscol al soartei omenești
Să-l împlânzesc cu sunet de harpe îngerești?
Cum să'nsein eu chipul Meduzei, — și cum, oare,
Voiu da durerii oarbe un nimb de resemnare?
Sub raza cugetării, credința cum s'o predici,
Și cum să sbori, când lutul te-a încărcat de piedici?
Nu-i farmec să 'nfrățească acești eterni vrăjmași!..

*Privește doar o clipă sicriul de Carrara !
Cununi de mazărice îi împletește Vara ;
Iar nimfele blajine și sătirii trufași
Sus, pe capac, s'adună în chipul mândrei hore,
Purtând în bucle brune cununi multicolore.
Năuntru zace mortul : afară, 'n ritm de danț,
Se rupe, se reface înfloritorul lanț...
Năuntru doarme mortul ; afară, îndrăzneții
Cer nimfelor sfioase comoara tinereții...
Năuntru scrum ; afară, e cântec, chiot viu,
Și, desfidând orbește neantul din sicriu,
Bogată, caldă, vie,
Vieața izbucnește în valuri de-armonie...*

CÂNTEC DE NOAPTE

*Repezind în ramuri
Lacrime șirag,
Taľnic trece vântul
Prin păduri de fag.*

*Falnic freamăt vine
Pe înnalte căi,
Crește, se răvarsă
Până 'n fund de văi:*

*Pare că e glasul
Unui vechiu profet,
Din a vremii umbră
Izvorând încet.*

*În puterea nopții,
Fulgere sclipesc
Și-mi descoper vârful
Care se clătesc.*

*Nevăzut, în umbră,
Plânge Jiul, greu :
Pare că răspunde
Sufletului meu.*

*Vântule, copile,
Codrii ce-i trudești ?
Ce-mi tot spui de jale
Și-mi tot prorocești ?*

*Dă mai bine aripi
Dorului pribeag,
Să usuce plânsul
Mândrelor din prag!*

*Fulgere, voinice,
Ce-mi tresari din greu?
Ce-mi arăți cărarea,
Ca s'o pierd mereu?*

*Vin'mai bine-odată
Lin, nemărginit,
Și-mi așterne drumul
Dorului grăbit!*

*Colo 'n văi e-o casă
Albă ca de nea :
În pervazul ușii
Stă iubita mea.*

• *Iși trimete'n noapte
Sufletul trudit —
Chipul în lumină
Pare zugrăvit.*

— — — — —

•

D O R

*Pustii sânt țările străine —
De ce-am plecat de lângă tine?
Când tu ești binele meu unic,
În triste zări de ce mă'ntunic?*

*Necunoscută, oarbe genii,
În graiul dulce al sireniei,
M'au rupt de ingeru-mi de pază,
Pe drumuri fără nici o rază . . .*

*Și-a vieții tale stea, iubito,
În giulgiu de nori au învălit-o :
În suflet bun ca o icoană
Deschis-au ne'mblânzită rană...*

*Trist, încărcat de plâns, ca norul,
Jelește-acum în mine dorul ;
Dar toate lacrimile mele
De s'ar schimbă'n eterne stele,
Tot n'aș putea răscumpăra
O clipă din durerea ta.*

*... Au cine-a spus că depărtarea
E soră dreaptă cu uitarea?
Nici despărțirea, nici mormântul,
Nici Cel ce ține 'n mâni pământul
Nu pot să puie'mpotrivire
Acolo unde e iubire..
Renaște sufletu-mi, din pară,
Ca pasărea cea legendară,*

*Și mândru își pornește sborul
Spre sufletu-ți, mântuitorul...
În ceasul nostru de`ntâlnire
Sălbatec plâns va fi prin fire :
La dorul meu de ani, nestinsul,
Va da răspuns tot necuprinsul —
În larg va cuvântă mereu
Furtuna sufletului meu...*

*Când nourii au să detune,
Eu suferința mea ți-oiu spune ;
Când va sclipi sub fulger firea,
Atunci mi-oiu spune eu iubirea ;
Când tot trecutul vei uită,
Blând două guri se vor cătă :
Se vor cătă, vor tremură, —
Închișii ochi vor picură.*

*Pe pieptu-mi mâna ta vei ține —
Răni vechi, răni mute să se-aline...
Stejarii de furtuni s'or frânge —
.Voi mai puternic ne vom strânge..,*

*În tresărirea de lumine,
Atât de-aproape te voiu ține,
Că trăsnetul de-ar fi să vie,
Am râde de a lui mânie.
Căzând pe unul, din înalt,
El ar lovi și pe cellalt,
Dar răzvrătirea lui deșartă
Tot n'ar putea să ne despartă.*

. . . . .
Se'ntreabă inima-mi pustie :

*De ce-am pornit în pribegie?
Când tu ești singurul meu bine,
De ce-am plecat de lângă tine ?...*

FLOARE ȘI GENUNE

*Alături de genuni răsai, o, floare,
Și pari a fericirilor icoană ...
Ce mână te-a sădit, increzătoare,
Pe margini de prăpastie dușmană ?*

*Din adâncime, lelele-ți cântară
Chemări ispititoare, ca 'n povești ...
Și râd fermecător — și cântă iară ...
Tu le ascuți, senino, și 'nflorești.*

*Asupra ta, prin neguri și furtună
Al morții duh adese a trecut —
Ce farmece te-au ocrotit, ce scut,
De n'a putut nici el să te răpună?*

*Ca un răspuns al lumii pământești
La zâmbetul de stele al tăriei,
Tu te ridici din lumea vijeliei,
Privești văzduhul, cerul—și 'nflorești...*

* * *

*O, floarea mea! Cu tremur și uimire
Salut avântul tău spre fericire.
De unde l-ai desprins, din ce lumină,
Surâsul dulce, plutitor în vânt?
Cum ai putut rămâne tu senină,
Nesocotind prăpastia veci:ă,
Ce pentru muritori ar fi mormânt?
Noi, de la rob la purtătorul stemei,
Trăim mânași în veci de dor aprins;
Dar cea mai slabă fâlfâire-a vremii
Ne sbate facla vieții pân'la stins ...*

*... Noi alergăm, sburăm spre-o rază sfântă,
Pe care-am vrea s'o coborîm în viață ;
Dar cea mai slabă piedică ne 'nghiață,
Și numai gândul luptei ne 'nspăimântă...
Și ne 'nturnăm în propria ruină,
Cu inima 'nnecată de suspin —
Nebuni și orbi! De teama unui spin,
Lăsăm să moară roza pe tulpină ...*

*Noi preamărim umana 'nțelepciune —
Și care-i este rodul?... Făurim
Atâtea umbre și 'ntrebări nebune,
Prin care-a vieții spaimă o mărim:
Ce-i moartea? Pentru ce împărățește?
Ce ne așteaptă mâne? mai târziu?
Ce-i taîna care pururi izvoarește
De dincolo de leagăn și sicriu?*

*Și astfel viața ni se risipește:
În mâna care tremură de teamă,
Paharul darului ceresc se varsă
Și, până să-l lipim de gura arsă,*

*E gol — sau plin de-a lacrimilor vamă...
Nebuni și orbi! Nepricepuți ca vântul!
Noi singuri, noi, ne adâncim mormântul!*

* * *

*...Ci tu rămâi de-a-pururi zâmbitoare,
Neturburată de-al genunei glas —
Sălbatecă și neștiută floare!
Surâsul tău în suflet mi-a rămas...*

*Aș vrea să mă avânt în lumi senine,
Dar țelul este sus și drumul greu;
Ce mult aș vrea să te răpesc cu mine —
Să te sădesc adânc în pieptul meu ...!*

*Tovarăș drag! Când voiu păli de jale,
Străbate-mi gândul cu mireasma ta;
Când inima va tremură în cale,
Inclină-te, tovarășe, spre ea
Și spune-i taîna fericirii tale ...*

Învăță-mă desprețul de primejdii,
Și voiu aprinde candela nădejzii,
Pe marginea mormintelor flămânde ;
Dă-mi tu un cer spre care să privesc,
Când de asupra inimei plăpânde
Ai suferinții vulturi se rotesc ;
Și'ncrezător în ziua care vine,
Din orlce lacrimă mi-aș face-o stea...
Aș înflori, aș străluci ca tine —
Aș fi însuși norocul, floarea mea!

Ă M O R

I.

*Ămor, drag copil cu toane,
Se-abătù și pe la noi —
Două àripi diafane
Fâlfâeau pe umeri goi...*

*Raza lunii visătoare
Din argint îi țese straie,
...De ce fug din cale-i, oare
Mândrele, numai vâpaie?*

*Mai sfioase, mai șirete,
Își duc mânila la față,
Dar, prin degete, cu sete,
Îl privesc, arzând de viață...*

*Numai o frumoasă, care
Pățimise pe-al lui rug,
Ocoleà fără crezare
Dulcele lui vicleșug :*

*«Cel ce-a pus pateri în tine,
Să aprinzi în inimi dorul,
De-ți luà, copile, sborul
Și-ți da ochi—erà mai bine...»*

*Râde El: Răutăcioasă!
Mă rănește vorba-ți grea —
Ai noroc că ești frumoasă ;
Altfel, zâu, m'aș mânià!*

*Dar... ca'n veci să nu-ți învie
Zâmbetul cel nemilos,
Răzbunarea mea să fie :
Să 'ntâlnești pe Făt-frumos...»*

•

II.

*Și, deodată, ea tresare,
Fața ei răsfrânge foc —
Un voinic în drum îi sare
Șo cuprinde de mijloc.*

*Mai de voie, mai cu sila,
Ea-l urmează pe cărări —
De-a lui calde aiurări
Biruită-i iar copila.*

*Se trezesc săruturi mii
Și se sbat la gura-i mică:
Gingași pui de turturică
Prinși la cuibul lor, de vii.*

• *..Plâng de drag, își spun pe nume,
Lacomii sufletele-și sorb
Și se 'nnalță peste lume,
Binecuvântând pe orb...*

III.

*Însă zeul nestatornic
Lângă ei viclean se plimbă...
Pune mânilor pe ornic
Și răpède-a vremii limbă.*

*Și pe când ei se răsfată
În puterea lui măiastră,
El, suflând pe a lor față,
Îi aduce 'n lumea noastră.*

*Sboară-apoi rîzînd, pribeagul,
Altora sã-și ducã para —
A! De mi-ai cãlcã tu pragul,
Cum ți-aș smulge aripioara!.*

FLOAREA OLTULUI

I.

*Cum mă bate-un gând de ducă
Pân'la mândra din livadă!
Dar de ce mi se usucă
Busuiocul din ogradă?*

*De trei zile mă dorește
Mândra inimii mireasă —
Dar de ce se tot jeleşte
Oltul meu pe lângă casă?*

*Ori îmi spui de cale bună,
Oltule, iubit tovarăș? —
Ori ți-aduci aminte iarăși
De un plâns ce'n noi răsună,*

*De un plâns ca din poveste,
Oltule, iubite frate, —
De un foc ce nu mai este
Și de mândre măritate.....?*

*Dacă-i plânsul pentru mine,
Să-ți dau lacrimi line — line ;
Da-ți-aș lacrimi grele — grele, . .
Dacă-i plânsul pentru ele...*

*Dacă-i plânsul pentru una,
Ce nu-i încă măritată,
Oltule! mă du odată,
Ca fugarul, ca furtuna...*

*Cerul peste noi se'ndoaie
Cu plânsori alinătoare, —
Sboară, murgule, prin ploaie —
Nu te teme de vâltoare!*

II.

*La căsuța văruiță,
Numai cetini legănate.
La căsuța văruiță,
Murgul din copită bate.*

*Și-mi răsare la fereastră,
Surioara Cosânzenei —
Floare albă și măiastră
Între florile poienei...*

*Cine-mi iese înainte?
Cine-mi luminează pragul?
Este inima fierbinte —
Este dorul meu, pribeagul.*

*Îmi desmeardă calu'n grabă
Și'n pridvor îi duce șeaua,
Și, supusă ca o roabă,
Se mlădie ca nuiava :*

*Cum îi lunecă privirea
Ca la cerbul cel de-o vară!
Cum o prinde aromirea,
Când o țin la piept, ușoară!*

*Cum se-alătură duioasă,
Ca un porumbel cuminte!
Cum adună ceru'n casă
Cu un sărutat fierbinte!*

III.

....Cine-mi vine cu zăbăvă?
Cine-și curmă mijlocelul?
Cine-mi trece spre dumberavă?
Bradul și cu ghiocelul.

Cum se leagănă pe cale
Doina'n frunza clătinată!
Cum se leagănă a jale
Și suspină valea toată!

*Și mi-alătură mai tare
Bradul și cu ghiocelul
Și'n cea dulce legănare
Iarba-și curmă mijlocelul.*

*E târziu acum. În zeghe,
Dorm doinașii din cavale ;
Câte-o stea, căzând de veghe,
Spre culcuș își face cale.*

*Numai luna luminează
Peste vârfuri, ca un sfeșnic —
Numai dragostea veghează,
Ca un ochiu al celui veșnic. .*

IV.

*Lângă vad de ape grele,
Dornic, murgul mi-am oprit :
Cuibul drag al vieții mele
Sta în noapte adâncit.*

*Dar în el ce foc tresare ?
Ce mi-aprinde'n piept scânteii ?
E părere, ori o zare
De lumină'n geamul ei ?*

*Nu e vis. Nu bate-o rază
Rătăcită de la cer,
Ci e mândra, care-așează
Candela într'un ungher.*

*O, aprinde-o și te roagă
Prea curatei îndurări:
Să vegheze vremea 'ntreagă
Peste nouă țări și mări;*

*Să te ție tot frumoasă
Și copilă, precum ești —
Să urmeze tot miloasă
Dragostele pământești!*

*Oltule cu repezi valuri!
Multe, mândre flori desmerzi —
Dulce le desmerzi la maluri
Și'n vârtoare mi le pierzi!*

*Du-le, Oltule, le mână,
Mândru tresărind mereu!
Numai una să-mi rămână:
Floarea sufletului meu!*

*S'o revăd mereu tot floare,
Farmec plaiurilor dând —
Caldă, vie, răsătoare,
Văile străluminând....*

TORQUATO CĂTRE LEONORA

*Surâzătoare m'ai supus, iubire,
Și dulce mâna ta m'a 'ncununat...
Ai fost aieve tu, dumnezeire,
Ori numai te-am visat?
... Ce vânt a pustiit cărarea mea —
Ce pas nebun al soartei?
Ieri, glasul tău ce-aproape răsună,
Iar astăzi ce departe-i!
Ieri, sceptrul regilor ș'al tinereții —
Iar azi toiagul bietului proscris!
O! Leonora — cer pe veci închis!*

*Mai dulce decât orice vis al vieții,
Tu n'ai fost vis, tu n'ai fost numai vis :
Mi-o spune asprul cântec al furtunei,
Ce-acum sub frunte-mi s'a deslănțuit —
Mi-o spun, șoptind, și frunzele cununei
Ce cu eternul chin m'a logodit ! ...*

*Și cât erà de limpede izvorul,
Când a trecut cu setea-i călătorul !
Cum mulțumeam puternicilor zei,
Că se'ndurară să te știu pe tine —
Și cum mă socoteam în rând cu ei,
Când umbra ta treceà pe lângă mine ! ...
În urma ei, cu dulce 'nfiorare
Plecam ușor pleoapele-arzătoare,
Și ore 'ntregi mă îngână, duioasă,
A visurilor tânără crăiasă :
Vedeam privirea ta de suflet plină,
Ș'a frunții tale marmură senină,
Bogatul păr ce'n unde lucitoare
Cădea pe umeri, — pașii tăi, măreții :
Biruatorul mers al frumuseții
Ce-a răsărit din valuri legendare ...*

Trăeam visând . . . Nădejdea, lângă mine,
Îmi presăra cărarea cu lumine . . .
O stea de-argint, în păru-i lucitor —
Pe umeri albi, aripi nerăbdătoare:
Aşa mergea 'nfrăţită cu-al meu dor
Copila cea etern surâzătoare,
Cu braţul alb întins în viitor . . .
Trăeam visând: Acesta e Amorul?
Dar unde-i arcul lui, săgetătorul?
Şi unde-i rana'n veci nevindecată?
. . . Un gând abia pătruns —
Un glas din cer, ce caută răspuns
În două inimi gemene deodată —
O muzică-auzită
În somnul cel mai drag al dimineţii,
Şi care peste viaţa ta răpită
Adie-atât de blând, de lin, a-lene,
Atât de dulce o topeşte toată
În lumi aeriene,
Că n'ai mai vreă să te deştepti vr'odată —
Şi tremuri să nu stee cântăreţii,
Să nu recazi în frânele vieţii . . .
. . . . .
Ah, cine i-a gonit? De ce tăcură
Atât de fără-veste cântătorii?
Când m'am trezit, când ochii mei văzură —

Nădejdea 'n zare se pierdeà cu norii.
Rămâi! Rămâi!

Dar umbra nu se 'ndură...

Și'n gândul meu, cu vuet de vâltoare,
Se împletesc dureri și sărbătoare —
Tot ce-am visat și toate câte fură...
Și'n veci nu voiu puteà, din amintire,
Să sting strălucitoarea ta icoană,
Întâiul fulger, cea dintâi privire,
Din care-atunci sorbeam dumnezeire —
Iar azi durere pentru vechea rană!

... Vibrà de dulce freamât tot palatul:
Pe fețe — râs zglobiu; în ochi — vâpaie;
În arcuri — salbe de lumini vioaie;
Iar crini de-argint și trandafiri ca para
Îmbrățișau coloanele... Ferrara
Sărbătoreà mărirea ei de pace.
Deodată — par'că nimeni nu respiră,
Și, din tăcere-adâncă, se desface
Un glas de inger, însoțit de liră:
În corzi de-aramă, mânilor vrăjite
Aci fugeau, aci se 'ngemănau,
Iar frunțile pe mână se lăsau —

*Prelung, priveghietori îndrăgostite
Din sufletele noastre răspundeau . . .
Urzeam din nou la visuri înmiite,
Ce niciodată nu sânt împlinite —
Și toate cu putință ne păreau . .
Ci tainic ochii tăi mă 'nvăluiră :
Un negru vâl căzî pe lumea toată —
Din tot ce-a fost, n'a mai rămas, deodată,
Decât, ca'n fund de zări, doi ochi ș'o liră —
Și sufletu-mi ce'n ritmul ei respiră.*

*. . . Icoanele s'alungă'n mintea mea :
Ocotitori și albi, deasupra ta,
În dulcele suspin al adierii,
Se legănau salcâmi primăverii,
Și, clătinându-și vârfurile 'n floare,
În mii și mii scânteii tremurătoare
Sfărmau lumina soarelui de Maiu
Pe crengi, pe flori, pe chipul tău bălăiu . . .
Pe-a frunții tale marmură senină
Lumini și umbre se-alungau . . . Părea
Că îngerul ascuns în umbra ta
Te mângâie, cu mâna-i de lumină,
Pe păr, pe ochi, pe lângă tâmpla fină . . .*

*Simțiii atunci, cât de frumoasă ești,
Ș'un val de foc mă 'nvăluî deodată,
Iar inima-mi se strânse, fulgerată
De gândul: Pentru cine înflorești?
Tăcut m'apropiiu . . . Tu, ca'n vis, mă cerți :
«De ce așa târziu și trist, Torquato?»
Și dulce m'ameninți, zâmbind mă ierți —
Și iarăși fruntea mea ai luminat-o . . .
.....*

*Orbire ! Cânt nebun de visător
Indrăgostit de propia-i ruină !
Cum a putut o rază de lumină
Să turbure cel mai curat izvor ?
Au cine-a spus că zeii sânt senini ?
Întreagă ura lor am cunoscut-o !
Orbit de fulgere, reintru lin
În liniștea ce-o clipă am pierdut-o . . .
Un joc e tot ! Fugara fericire
Îmi pare o cerească povestire,
Pe care-am auzit-o, lăcrămând,
Din graiul dulce-al mamei picurând.*

*Ci iată! Se sfârșește blândul mit —
Povestitorul merge să se culce —
Luminile se sting —*

*Ce cântec dulce
Trecu pe drum? Zâmbind, am adormit
Cu laurii pe frunte, ca în zori
Să mă deștept cu spini în locul lor . . .*

P O P O R U L

1.

*...Cine trece pe poteca dintre moarte și viață?
E un neam, ce-avù pe vremuri o slăvită dimineață.
Neam al meu! A morții cruce tu o duci de voie-bună:
Printre veacurile mândre ai avut și tu cunună,
Dar ai risipit-o singur, împărțind-o tuturoră,
Cum împarte raze cerul, când s'arată aurora...*

*Mândre-s plaiurile tale, țară mândră între toate !
Și frumos se 'ndoaie cerul peste văi și peste sate ;
Dar, oricât sclipesc pe tine plaiuri, cer, întreaga fire,
Tristă ești și neferice, căci la noi nu e iubire...
Și flăcării tăi sânt harnici, holdele îți sânt bogate,
Și copilele-ți duioase par'că sânt domnițe toate —
Dar zadarnic strângi la sânu-ți mii comori de fericire!
Doina ta e numai lacrimi — căci la noi nu e iubire...*

*Cine-i cel ce dojenește boul care nu se 'ndură
Să mai ducă la hrăpareți cele bune pentru gură ?
Cel ce tremură pe sloată, cel ce cade de arșiță ?
Cel ce vine cu căciula la o poartă de domniță ;
Cel ce numai de-o cămașă pentru 'nmormântare strânge,
Din ce țese, din ce coase, din ce spânzură pe dânsul,
Din ce aurul îi svârle, ca să-i amuțească plânsul...?*

*Cine-i cel ce se jelește că i-e masa 'nlăcrămată ?
Că nu-i vită în ogradă, că nu-i pită în covată ;
Că, la cel ce hodinește, chinul n'are nici o plată ;
Că la sânul mamei pruncul e-o pelincă înghețată,*

*Că la cer nu e nădejde, că la inimi nu-i crezare —
Că din leagăn i se cântă cântecul de 'nmormântare?...*

. . . . .

*Pâine! Și pământul negru îl cuprinde pân'la glesne...
Pâine! Până la genuche se ridică țărna, lesne.
Și încet-încet pământul îi ajunge pân'la gură :
Îi aude rugăciunea vechiul tată — și se'ndură
Să-i întindă-această pâine, care satură pe veci...
Asta ți-e povestea, frate pân' cobori în taîniți reci !*

II.

*Cum am să cert osânda soartei tale,
Neam al răbdării, vecinic al răbdării?
Cum am să iert pe cel răpus de jale,
Când singur s'a plecat, supus, pierzării?*

*Pe leul care geme în robie,
Când ar putea c'un răcnet de mânie,
Să sfarme închisoarea 'n care piere —
Pe-acela nu-l plâng eu!
Flămândă și nevolnică putere!
Nu-ți dăruiesc nici un suspin al meu...*

*Voi, Basarabi! Boieri de-odinioară!
Voi sânteți astăzi cei mai fericiți,
Că nu vedeți cum a primii să moară
Războinicul din timpii străluciți...*

*Cum am să uit eu vremea de-altă-dată,
Când îl priveați c'un suflet mai frățesc, —
Când nu-i goneați din piept mândria toată,
Nici cântecul din pragu-i părintesc?...*

*Cum am să uit acele vremi de-avânturi,
Când el intră în flacări ca furtuna
Și cu veliții împărțea cununa
Și prăzile învinselor pământuri?*

*Când se 'ntorcea, în rând cu voi, din lupte,
Cu fruntea înneacă 'n strălucire,
Și, printre sulii lungi și steaguri rupte,
Cântați moșiei imnuri de iubire;*

*Când, din chilia lor, arhipăstorii
Călăuzeau pe Domni pe căi cuprinse
Și binecuvântau învingătorii ; —
Iar în oțelul spadelor aprinse
Zări nouă, răsătoare tuturoră,
Își răsfrângeau, mărețe, aurora...?*

* * *

*Proptit în coasă l-am văzut odată
Cu pieptul gol, cu fruntea'nourată,
Cu pletele în vânt...
Ș'alătura de muta lui mânie
Femeia lui părea o vijelie
Cu mii de morți în fiecă cuvânt —
Iar un copil, plângând pe lângă mamă,
Se tot lipea de haïna ei, cu teamă...*

*Și mai puternic l-am văzut alt'dată,
Privind spre-al fericiților castel,
Spre care nouri negri se arată.
Și negrii nouri el îi răscolea,*

*Și fulgerul din ochii lui porneà,
Iar tunetul erà cuvântul urii...
El stăpâneà puterile naturii,
Cu sufletul său larg și răzvrătit —
Iar coasa lui sclipeà din depărtare .
Un fulger îmblânzit,
Picat din cer la asprele-i picioare...*

*Ce mână a Destinului, o, frate,
Te-a aruncat pe drumul cel de pară ?
Ce dor de luptă și de libertate
Te-a ridicat, la glasul din afară ?*

*...Așà te-am vrut, în visul meu fierbinte !
Așà am pus pe visul meu coroană !
E ne'ndoelnic ! Brațe de Romană
Te-au legănat, în cântec de morminte...*

* * *

*Pe 'ntinsul țării, cine zace, oare,
Acolo unde vin de-a-valma norii?
Isuse! Răii sânt învingătorii —
Mi-o spune glasul celui care moare
Și plânsul mamei lui și al surorii...*

*Ceresc copil, venit spre mângâiere!
Tu, ce-ai murit pe cruce iertător,
De ce n'ai dat și robilor putere,
Să-și ducă fără murmur chinul lor?*

*«Adânc ne 'nghite noaptea fără mâne,
«Și nicăiri o rază nu zărim —
«O, vino! Vin'! Nu ne lăsă, Stăpâne,
«Cu blăstemul pe buze să murim...*

*«O, vino iar în cuibul de păcate,
«Să smulgi din mâni haîne biciul greu.
«Coboară iar — și adu-ne dreptate,
«Să știm, și buni și răi, de Dumnezeu!...*

.....

III.

*Cel ce-a căzut în câmpul țării mele
E poate-acuma pulbere aieve ;
Dar în cuprinsul mântuit de rele
Copacul vecinic urcă alte seve...*

*Cum crește iarăși iarba 'ntinerită !
Cum cântă toate luncile în floare !
Cum se deșteaptă firea 'nveselită,
Și râde soarele a sărbătoare !*

*Iar plugul se înfige 'n brazdă iară, .
Pe drumul tras de boul cel cuminte —
Și 'n urmă vine doina seculară,
Cu mai puține lacrimi ca 'nainte...*

*O, ne-a surâs și nouă mila sorții!
Cum să cobor pe negre, triste căi?
Eu cel dintâi să mor! Eu cel dintâi
Să duc solia sfântă'n lumea morții!*

*Dormiți de-acum în pace, umbre sfinte, ...
Voi cei mai buni, voi cei mai dragi ai lumii —
Voi ce-ați căzut la pieptul cald al mumii,
Și n'ați avut nici cruce pe morminte !*

*Ah, cum să vă 'ncălzesc la sânu-mi, cete?
Cum să v'arăt ce e la vatra voastră!
Duios răsună cântece încete,
De la Carpați la Dunărea albastră...*

*Priviți! Priviți, cum râde tot pământul!
Palate și bordeie se 'nfrățesc —
Cu florile ce vi le-a dat mormântul
Nepoții voștri azi se'mpodobesc...*

*Iubire, tu, a lumilor coroană
Tu, vecinică, dumnezească floare!
Cât plâns, cât sbucium, câtă sângerare,
Pân' să răsari în inima umană!*

*Căci astfel este scris în cartea sorții:
De la întâiul leagăn la morminte, —
Să treacă lutul prin durerea morții,
Iar sufletul să meargă înainte.*

*Și pururi încercata omenire
Să uite toate spaimetele ce fură —
Și să încheie blând, cu o zâmbire,
Acolo unde a purces cu ură...*

DESPĂRȚIRE

*Domnița mea cu nume adorat
De îngeri și de oameni!
În calea cui? În care inimi seameni.
Lumina zâmbetului tău curat?*

*Când am plecat, în ceasul cel din urmă,
Plângea în mine inima, de mult:
Părea că universul tot se curmă,
Și eu durerea lumilor ascult;*

*Șun gol, în mine, se făcù deodată,
De nu-l pot umple slăvile cerești —
Acest pământ bătrân, tăria toată,
Iubire! numai tu le sprijinești.....*

*Și spus-am ochiului meu trist: Privește!
Cuprinde-o toată și'n străini o ia!
De-acum și până totul asfințește,
Nici umbra celei dragi nu vei vedea.*

*Și spus-am brațului: Îmbrățișează!
Înlănțue-o la pieptul meu de foc!
De-acum și pân'se stinge-a lumii rază,
Nu vei cuprinde cel mai trist noroc.*

*De-acum voiu sta cu brațele deschise
Și nici o umbră nu le va 'ncălzi —
Și voiu dori s'o văd măcar în vise,
Și nici acolo nu va străluci....*

* * *

*Și, poate, de eram un rege-al lumei —
Un geniu care sgudue pământul
Când își rostește 'n graiu de foc cuvântul,
Cununa de stejar ar fi ascuns
A frunții mele vecnică paloare —
La dorul meu eu poate-aflam răspuns,
O, dulce-a suferinții mele floare!*

*Sau de-aș putea, pe-a gândului aripă,
Să mistuii depărtarea într'o clipă!
În ceasul trist când mă supune dorul,
La casa voastră să mi-astâmpăr sborul:
Găsind din nou în vorba-ți caldă, bună,
Al fericirilor pierdut ecou,
Ca norul ce s'apròpie de lună
Vieața mea ar străluci din nou.*

*....Dar, poate, ori pe care treaptă-a scării
Te-ar împietri vieața 'nșelătoare:
De-ți dăruește gloriei orbitoare,
Ori noaptea fără capăt a uitării;*

*De plânge'n lacrimi dorul, de departe,
Ori subț privirea celei fără seamăn, —
Deopotrivă i'mpletit cu moarte
Amorul care nu-i nădejzii geamăn,*

*O, stelelor! Cum prinde licuriciul
Să rătăcească'n voia lui, aprins,
De cum se lasă noaptea'n necuprins —
Așă v'aștept cu sete scânteierea:
Să coborîți pe văi tăceri adânci,
Să rătăcesc pe-ascunse căi, pe stânci,
Și singur să-mi hrănesc nemângâierea.
Cu mii de visuri să împodobesc
Icoana vie-a frumuseții sale —
În orice rază-a voastră s'o zăresc;
Să-mi fugă orice gând, pătruns de jale,
În jurul chipului dumnezeesc,
Așă cum voi vă frământați acuma
În preajma lunei blânde din senin;
Cum zboară mii de vieți de-o clipă, seara,
În jurul unei singure lumini,
Pân'le trimite moarte dulce para...*

*Și merge astfel cel robit durerii,
De propria lui umbră însoțit,
Să spună nopții, vântului, tăcerii,
Povestea lui de dor nemărginit,
Pân'se'mblânzește rugul amintirii
Și lin se pleacă stelele spre stîns,
Iar în sălbateca grădină-a firii
Se umplu ochii florilor, de plâns.*

*Și se tot duce, cât e depărtarea,
Pe stânci, ponoare, taînice cărări,
Pân'tace în frunziș priveghietoarea,
Cu pieptul sfâșiat de suspinări,
Și, obosită, trece ciocârliei
Neisprăvitul plâns al nebuniei,
Să-l schimbe'n vii și vesele cântări.*

*Atunci se-oprește, sfărâmat de cale,
Și cheamă somnul, care l-a uitat:
Lin, răsător și binecuvântat,
Ca'n zilele copilăriei sale.*

*Si iată! vine el, trimisul sorții,
Purtând în ochi un strop din marea morții.
... Adormi ușor, adormi adânc, visează
Că luminosul ieri tot mai durează,
Și uită că ți-e viața sfâșiată —
Între-amândoi stă vecinicia toată.*

C U P R I N S U L

Isus . . . . .
Din depărtare . .
Ecouri . . . . .
Plânsul lui Adam .
Ideal . . . . .
Noapte . . . . .
În fața altarului .
Trei sburătoare . .
În peșteră . . . . .
Spre Bucovina . .
Șoapte . . . . .
Cântec . . . . .
Legenda unei stânci
April . . . . .
Înseninare . . . . .
Printre lacrimi . .
Noapte de vară . .
Dura lex . . . . .
Către Ines . . . . .
Chemare . . . . .
Prometeu . . . . .

CUPRINSUL

	Pag.
.....	5
.....	11
.....	14
.....	17
.....	22
.....	25
.....	29
.....	30
.....	33
.....	35
.....	37
.....	42
.....	45
.....	47
.....	4
.....	53
.....	57
.....	59
.....	68
.....	71
.....	78

	Pag.
Către pace	82
Celei așteptate	90
Părăul si floarea	92
Logodna	97
Zece Maiu	99
Zile de durere	102
Sonete	108
Sarcofagul	112
Cântec de noapte	115
Dor	119
Floare și genune	123
Amor	128
Floarea Oltului	135
Torquato către Leonora	145
Poporul	152
Despărțire	163